

UZASADNIENIE

wyroku w całości

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt X U 847/20 z odwołania D. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 30 lipca 2020 roku, odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 1 kwietnia 2020 roku do 3 sierpnia 2020 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. złożył apelację od powyższego wyroku, wnosząc o jego zmianę i oddalenie odwołania.

Skarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia, pomimo posiadania innego tytułu ubezpieczenia chorobowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska apelujący wskazał, że wnioskodawczyni nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego z tytułu zatrudnienia pracowniczego, gdyż po ustaniu tego tytułu, a przed powstaniem niezdolności do pracy, miała kolejny tytuł w związku z wykonywaniem umowy zlecenia. Jak wskazał organ rentowy skarżąca nie wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego w związku z wykonywaniem umowy zlecenia, a jedynie z tytułu zatrudnienia pracowniczego.

W odpowiedzi na apelację D. P., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa, jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu meriti i przyjmuje je jako własne, czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia i jednocześnie uznając, że nie ma potrzeby ich powielania.

Ponadto Sąd II instancji podziela w całości wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje bowiem tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których już taka działalność nie była wykonywana. Oznacza to, że wnioskodawczyni nie powinna być pozbawiona świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, tj. za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia nie uzyskiwała żadnych dochodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 249/07, z 4 czerwca 2012 r., I UK 13/12, czy uzasadnienie wyroku z 9 stycznia 2012 r., I UK 212/11, o publ. L.).

Zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko więc za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów

zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana. (tak SN w wyroku z dnia 4 października 2018 r., III UZP 5/18 oraz z dnia 25 października 2018 r., III UZP 7/18, opubl. L.)

Przyczyną wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest zatem kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej, ale tylko takiej działalności zarobkowej, która stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. W związku z tym, jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej, to - zależnie od jej rodzaju - stanowi to tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (zachorowanie) będzie już pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczenia, a prawo do zasiłku przewidzianego w art. 7 ustawy zasiłkowej, jako "słabsze" od prawa do innych świadczeń, mających tytuł zakotwiczony w ubezpieczeniu, odpadnie wobec braku potrzeby wprowadzenia tej szczególnej ochrony (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/01, opubl. L.).

Prawo do zasiłku jest zatem wyłączone, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu.

Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w przedmiotowym stanie faktycznym, ponieważ wnioskodawczyni od dnia 1 kwietnia 2020 roku nie miała już żadnego źródła dochodu, gdyż nie kontynuowała umowy zlecenia zawartej z 11 marca 2020 roku ani nie podjęła innej działalności zarobkowej.

Nie zostało zatem wyłączone prawo D. P. do zasiłku chorobowego po ustaniu w dniu 20 marca 2020 roku jej zatrudnienia pracowniczego na podstawie cytowanego art.7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ponieważ niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - przez nią wybranego (pracowniczego).

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest w świetle powyższych uwag podstaw do uznania, że wnioskodawczyni w opisanej sytuacji była zobowiązana do skorzystania z zasiłku chorobowego z innego tytułu ubezpieczenia (zlecenia). Teza organu rentowego opierająca się na tym założeniu nie znajduje żadnego prawnego uzasadnienia.

Biorąc pod uwagę, że inny (z umowy zlecenia) tytuł ustał także przed powstaniem niezdolności do pracy, nie stanowił okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku na podstawie opisywanego art.7 ustawy zasiłkowej z tytułu zatrudnienia pracowniczego.

Nie było zatem podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie wskazanego w apelacji przepisu art.13 ust.1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, a zatem nie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego. Tym samym jedyny zarzut apelacyjny okazał się w całości bezzasadny.

W efekcie rozstrzygnięcie Sądu meriti o przyznaniu ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego od dnia 1 kwietnia 2020 roku do dnia 3 sierpnia 2020 roku odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art.98§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz.1800).